

2. nedel'a A

*Hľa, prichádzam, Pane,
chcem plniť tvoju vôľu. (Ž 39,8b.9)*

Prvé čítanie

Kniha proroka Izaiáša 49,3.5-6

Pán mi povedal: "Ty si môj služobník, Izrael, na tebe ukážem svoju slávu."

A teraz hovorí Pán, ten, čo si ma utváral za služobníka už v matkinom lone, aby som priviedol k nemu Jakuba, aby som zhromaždil okolo neho Izraela; tak som bol poctený v očiach Pána a môj Boh stal sa mi silou. Povedal mi: "To je málo, že si môj služobník, aby si obnovil Jakubove kmene a naspäť priviedol zvyšky Izraela. Hľa, urobím ťa svetlom národov a budeš niesť moju spásu až do končín zeme."

Druhé čítanie

1. list Korintánom 1,1-3

Pavol, z Božej vôle povolaný apoštol Ježiša Krista, a brat Sostenes Božej cirkvi v Korinte, tým, čo sú posvätení v Kristu Ježišovi a čo sú povolaní byť svätým ľudom spolu so všetkými, ktorí kdekoľvek vzývajú meno nášho Pána Ježiša Krista, ich Pána i nášho Pána: Milosť vám a pokoj od Boha, nášho Otca, a od Pána Ježiša Krista.

Evanjelium

Ján 1,29-34

Keď Ján videl, že prichádza k nemu Ježiš, povedal: "Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta! To o ňom som povedal: 'Po mne príde muž, ktorý je predo mnou, pretože bol prv ako ja.' Ani ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel krstiť vodou, aby sa stal známym Izraelovi."

Ján svedčil: "Videl som Ducha zostupovať z neba ako holubicu a spočinúť na ňom. Ani ja som ho nepoznal, ale ten, čo ma poslal krstiť vodou, mi povedal: 'Na koho uvidíš zostupovať Ducha a zostávať na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým.'

Ja som to videl a dosvedčujem, že on je Syn Boží."

Na zamyslenie

Čoraz stále viac ľudí má problém prijať cirkev. Mnohí sa od nej dištancujú. Cirkev vnímajú len ako skostnatenuú, realite vzdialenuú, hierarchickú inštitúciu, v ktorej už nenachádzajú odpovede na žiadne svoje životné otázky. Nenapomáha tomu ani to, ako sa tzv. úradná cirkev povznáša nad svojimi veriacimi v mnohých otázkach (ako menovanie biskupov, postoj k rozvedeným, ktorí sa opäť zosobášili, k laikom, k ženám...). Nie je to potom žiadny div, že ľudia pre nepochopenie svojej situácie hľadajú odpovede na svoje otázky úplne inde. Ako ľudia, ktorí túto cirkev tvoria, nie sme vôbec sami, čo si to myslíme. Môžeme si to všimnúť pri pozornom čítaní Prvého listu apoštola Pavla Korinťanom, ktorého začiatok sme počuli v dnešnom druhom čítaní. V Korinte sa stretávame s nedokonalou, krízami a spormi rozpoltenou obcou, o čom budeme čítať aj v čítaniach nasledujúcich nediel. Napriek tomuto všetkému je táto cirkev označená ako "cirkev Božia" a jej členovia sú nazývaní ako "svätí" a "zasvätení". Ako to ide dokopy?

Možno je to preto, lebo my, kresťania, veríme v jediného Boha, ktorý stojí pri nás – napriek našim chybám a nedostatkom. Áno, robí dokonca oveľa viac. Keď náš život je sprevádzaný skutočnou vierou, potom máme dokonca tú istotu, že sa vo všetkých našich námahách, problémoch a pádoch, v ktorých sme stroskotali, postaví bezpodmienečne na našu stranu. Neoznačuje tak náš hriech a vinu za niečo dobré, ale mňa, teba... prijíma ako osobu ako jeho stvorenie. V obraze baránka je jasné, že Boh je pripravený zobrať nám naše bremeno a to vtedy, keď aj my sme pripravení ho odovzdať. "Baránok Boží, ktorý snímaš hriechy sveta", tak čítame v dnešnom evanjeliu a tak sa modlíme aj pri slávení Eucharistie, skôr ako pristúpime k stolu s chlebom. Baránok, vďaka svojej miernosti je v Oriente do dnes najobľúbenejším zvieratom. Je biblickým pradávny symbolom pre zachraňujúcu silu bezbrannej Božej lásky, ktorá zvíťazí nad zlom vo svete nie jeho zničením, ale jeho premenou.

Je to veľmi zvláštny a prekvapujúci Boh, ako sa s ním stretávame v biblii a predovšetkým v osobe Ježiša Krista. Kiežby sme ho nielen nestratili z očí, ale ho čoraz hlbšie objavovali, pretože tam, kde Boh zostáva stredobodom nášho života, tam sa mení aj náš pohľad na ľudí, prichádza otvorenosť namiesto úzkoprsosti, prijatie namiesto výčitky, láska namiesto pýchy, povýšenectva... Keďže sme vyvolení Bohom, sme aj svätí, posvätení a to nie v zmysle, že by sme boli perfektní a bezchybní – to nepotrebuje Božia cirkev, t.j. my. Svätí skôr vo význame našej snahy odzrkadľovať Božiu ľudskosť, veľkorysosť, náklonnosť, otvorenosť... a nestrácať pritom vedomie našej hriešnosti, ohraničenosti, obmedzenosti a nedostatočnosti. Snažiť sa toto prijať, vyznať, vytrvať a znova zmeniť. Keď potom počujeme v prvom čítaní prísľub: "Ustanovím ťa za svetlo pohanom, aby si bol mojou spásou až do končín zeme!", počujeme tak prísľub nie hocijakého Boha, ktorý chce nás ideálnych a perfektných, ale Boha, ktorý napriek našim všetkým slabostiam, pádom a temným stránkam v nás verí, nás povzbudzuje a nás aj povoláva. To, že nedokážeme nikdy celkom dosiahnuť túto predstavu o ideáli, nemá viesť k tomu, že sa o to vôbec nebudeme snažiť alebo, aby sme sa stávali rozorvanými, ale má nás skôr povzbudiť k tomu, aby sme našim slabostiam a slabostiam druhých preukázali milosrdenstvo a to tak, ako to robí aj Boh.